

Просто жах! ГОРІЛА ХАТА

Про це треба не пісню складати й співати у супроводі найгучнішого хору, а бити на сполох – так вважає голова Дніпропетровської обласної Асоціації фермерів та приватних землевласників Анатолій Гайворонський, який перший і поки що єдиний повідомив про спробу спалити живцем велику фермерську родину. Рівно-рівнісінько опівночі напередодні минулої суботи у Дмитрівці Новомосковського району раптом спалахнув житловий будинок фермера Сергія Приходька.

Микола ЯСЕНЬ

Вся веранда і центральні вікна з боку подвір'я були облиті горючою речовиною, наймовірніше, звісно, бензином. А в помешканні спало-відпочивало не лише шестеро дорослих - господар з дружиною, його дочка з зятем і син зі своєю дружиною, - також двоє дітей чотирирічного віку. Ліжечка останніх знаходилися неподалік од вікна, яке чи не першим зайнялося вогнем.

Пожежу дружній сім'ї вдалося загасити практично самотужки ще до того, як прибули вогнеборці з райцентру. Але шкоди підпал завдав будинку дуже істотної, на кілька сотень тисяч гривень. Відеокамери чітко зафіксували, як темні фігури найретельніше обливали двері і вікна – явно для того, щоб ті, хто перебував у будинку, не змогли з нього вибратися живими. Велика родина врятувалася лише завдяки тому, що вчасно кинулася і зорієнтувалася, як бути та що негайно необхідно робити. Не виключено, що не втрачені лічені хвилини залишили Приходьків ще пожити на цьому світі.

-А підпалили їм будинок, - заявив лідер обласної фермерської Асоціації Анатолій Гайворонський, - з метою одним махом та раз і назавжди покінчити з трьома бідовими сім'ями сільських трударів, у котрих

явно з'явилися шанси перебрати у свою оренду земельні паї багатьох і односельців своїх, і навіть мешканців сусідніх населених пунктів. Отож якби дійсно сталася настільки жахлива трагедія, якою вона була задумана зловмисниками, цим би ще й залякали селян-приватних власників землі, що й на них може чекати, якщо вони «неслухняно» зважаться укладати договори оренди з настільки перспективними фермерами, як Приходьки. Отож не тільки з ними, а й з іншими також. Хай знають, хто тут хазяїн!

Справа у тім, що і Сергій Іванович зі своєю дружиною, і їхня дочка з зятем та син з невісткою до недавніх пір були одноосібниками. Доволі успішними і авторитетними в межах усієї недавньої Спаської сільської ради. А цього року і задумали створити власне фермерське господарство. Встигли й зареєстрували його, оскільки справді багато бажаючих виявилось не лише у Дмитрівці, а і в сусідніх селах Скотоватому, Хуторо-Губинисі та Спаському передавати такий родині свої паї в оренду. Та чи могло це сподобатися тим «великим» уже нині власникам чималих розмірами господарств, котрі сьогодні не сплять, а день і ніч марять з відкриттям ринку землі усіма неправдами розширювати свої володіння. Та фермери, які в

пошані серед селян-пайовиків, для них страшніші, ніж кістки в горлі!

-Зрозуміло, що спробу у вогні спалити аж три фермерські сім'ї вчинили негідники і покидьки, котрим не місце тепер на волі, - коментує Анатолій Гайворонський. - Але ж зробили це вони на замовлення ще більш потворних злодіїв, яких випестувала сьогоднішня наша сумна реальність. Ті, що замовляли пекельну розправу, впевнені, я не сумніваюся ні на йоту, у своїй безкарності, бо діють у змові і під прикриттям – кажу прямо, як є – обласної прокуратури. Цей злочин – це лакмусовий наразі папірець реформ правоохоронних органів в Україні і порожніх, брехливих запевнень та обіцянок діючої все ще оманливої влади так званих слуг народу, яких народ уже давно перехрестив у ворогів своїх. Страшно навіть подумати і уявити, що буде, коли в наскрізь прогнилій, корумпованій і злочинній Україні настане час ринку землі...

Відомо, що ще три роки тому на Дніпропетровщині обласна Асоціація

фермерів створювала перші тут воєнізовані загони Фермерської самооборони, метою й завданням яких було відбивати та захищати господарства своїх колег-побратимів від рейдерських атак і захоплень. Настав момент ще раз нагадати, що задум цей було втілено і реалізовано доволі успішно. Позаминулого року в області Самооборона фермерів «зірвала» більше сотні спроб «проковтнути» і знищити ФГ. Жодна спроба власне не вдалася. Але це, схоже, й заспокоїло фермерів – сьогодні ватажок Асоціації Гайворонський звернувся до соратників «не надіятися і не сподіватися ні на стражів правопорядку в державі, ні, тим паче, на її керманічів», а натомість відновлювати та знову гуртуватися в боездатні загони Фермерської самооборони. Щоб «бути готовими давати гідну відсіч усім злодюгам, котрі зазіхатимуть – уже зазіхають! - на життя, здоров'я, майно, урожаї та майбутнє сільських трударів-підприємців».

Микола НЕЧИПОРЕНКО

РІК ТОМУ у селі Вишневому Покровського району відбувся стихійний бунт, який його учасники назвали кінським. У цьому селі ще з далекого 1931-го працює господарство, котре займається розведенням коней чистокровних українських порід. Десять аналогічних заводів діють в Україні – Онufrіївський на Кіровоградщині, Дібрівський під Миргородом на Полтавщині, Запорізький у Новомиkolaївському районі, Лозівський в Харківській області і так далі. Цілих чотири на Луганщині – Лимарівський, Новоолександрівський, Деркульський та Стрілецький. І от найбільш знаменитий поміж них Дніпропетровський № 65 у Вишневому. Свого часу аграрна реформа обрала за краще усі ці кінні заводи не чіпа-

ти. За ними зберегли статус державних. Фахівцями конярської галузі таке рішення вважалося цілком розумним. Галузь специфічна і стратегічна, якщо хочете знати, з нею необхідно поводитися виважено.

У такому випадку й поготів вразив минулорічний бунт. Адже причина виявилася більш ніж приголомшливою: зоотехнік-селекціонер Ольга Гапонюк на всю Україну сповістила, що коні помирають від голоду. Скінчилися для них запаси потрібних кормів. Ні ячменю, ні вівса немає – залишалося тільки сіно. А тому все це зчинилося, пояснювала Гапонюк, що якщо раніше господарство саме вирощувало і забезпечувало племінне поголів'я коней різноманітними і поживними кормами, то тепер завдання займатися цим перебало на себе Державне підприємство «Конярство України».

Кінський БУНТ

Не ті вершники осідлали галузь

-І насправді за всю зиму (ще позаминулу, 2018-2019 рр., зрозуміло – Авт.) того ж вівса постачило 52 тонни, а це тільки місячна для нас потреба, - розповідала, пригадуємо, Ольга Гапонюк.

Як докидав тоді і головний зоотехнік Олег Вакулєнко, а без фуражу чим іншим коней не годувати, мало зарадиш. Тут же ще й сідуює немінуча інша біда: схудлі, виснажені, дійсно більш ніж напівголодні коні починають хворіти, а ліків катма. Їх теж має постачати «Конярство України», однак не постачає. І взагалі від тих пір, як «вершником» галузі стало ДП «Конярство», на кінзавод воно, з одного боку, як махнуло рукою, а з другого, заходилося використовувати явно не за призначенням. Що геть не сподобалося жителям Вишневого. Між «центром» і підлеглим «низом» відразу зчинився конфлікт. Один тільки факт, який торік повідомила диспетчер заводу Олена Северин: аби приборкати «норовливий» колектив, протягом 2016-2018 років «Конярство» змінило тут сім директорів. А з грудня 2018 по критичний квітень 2019 ще троє почергово очолювали підприємство, котре безнадійно опускалося все глибше і глибше на дно.

Так-от, минулого року коней від голодної смерті вдалося врятувати не завдяки Державному підприємству «Конярство

України», а наперекір йому. Бо це «Конярство» жодним словом та жодним поясненням не відгукнулося на бунт у Вишневому. Зробило вигляд, наче нічого не чуло, нічого не бачило і нічого нікому казати не збиралося. Злостиво «підкинуло» у господарство 20 тонн вівса та 9 ячменю, яких тоді рівно на тиждень вистачило, і все одно, що заткнуло, мовляв, коням і водночас бунтарям роти. Нас, як нам розповідали у Вишневому, зневажили і зобидили, бо дали зрозуміти, аби «ми мовчали і не піднімали крик на всю Україну». До честі кінзаводівців, вони не змирилися з таким ставленням, якщо хочете, то і не злякалися «київського начальства». Не ковтнули свої язички, а знову добралися з ними, як у тому прислів'ї, що язик до Києва доведе, у столицю - домоглися втручання у надзвичайну ситуацію тодішнього Міністерства агрополітики. І як зовсім скоро повідомив тодішній в Міністерстві заступник директора господарсько-фінансового Департаменту Сергій Походзяєв, «Міністерство втрутилося і врегулювало ситуацію». Далі Міністерство, за словами ж Походзяєва, «вирішило розібратися з причинами цієї проблеми та знайти варіанти дій, щоб подібне більше не повторювалося».

Продовження - стор. 3

Дорога ложка до обіду

Гострий сигнал

Телефонує нам в редакцію Олександр Суліма – голова Новомосковської районної асоціації фермерів і один з найбільш активних та впливових багнетів обласної. Він як мало хто інший наділений уболінням та неспокоєм за колег-побратимів. Живе і діє у душі відомих слів відомого поета, що за всіх скажу і за всіх переболію. І на цей раз Олександр Іванович домагався справедливості стосовно соратника-фермера з сусіднього Павлоградського району Сергія Федорика. Ну ніяк не можна, вважає він, прощати настільки зухвалий випадок, який проти Сергія Юрійовича дозволили партнери-«компаньйони».

АЛЕ спершу Суліма зробив необхідну, на його переконання, передмову. І держава нас, фермерів, не милує, вигукнув Олександр Іванович, і погода цієї весни зовсім не сприяє оптимізму аграрників. А тут ще й ті, хто виступає наче помічниками і друзями сільських трударів, встромляють насправді палиці в колеса. Як в таких умовах можна, мовляв, жити і виживати у наших селах? І на кого тоді надіятися та з ким мати справи? Так от, і дуже схоже, що монолог-вступ Суліми не позбавлений сенсу. Бо про що іде мова – дізнаємося з доволі традиційного і поширеного нині документу, які десятками, сотнями укладають і підписують між собою ділові підприємці. Гарантуючи один одному те, про що домовляються.

От і читаємо: «ТОВ «Торговий дім «Інтерагросандарт» в особі першого заступника директора Пересадыка Артема Леонідовича, який діє на підставі Доручення за таким-то номером, іменоване надалі «Постачальник», з одного боку, та ТОВ «Агрофірма «Ісіда» в особі директора Федорика Сергія Юрійовича, який діє на підставі Статуту, іменоване надалі «Покупець», з другого боку (надалі разом «Сторони», а кожна окремо «Сторона») уклали цей Договір поставки (далі просто «Договір») про наступне: Постачальник зобов'язується постачати і передати у власність Покупця хімічну продукцію (іменовану надалі Товар), а Покупець зобов'язується належно прийняти і оплатити Товар в сумі, строки та на умовах, визначених даним Договором».

Все ясно і зрозуміло, правда ж? Сторони, одна з яких взялася постачити певну продукцію, а інший вона потрібна і тому ця інша Сторона готова платити і одержувати,

ударили, як-то кажуть, по руках. Велике це діло – Договір. Та він дорожчий від будь-яких грошей! Сказав, пообіцяв – розбийся, але кров з носа зроби! Такі нині правила гри і відносин та стосунків між бізнесовими фірмами і структурами. Пора давно до них звикнути, позаяк інакше в умовах ринкової економіки бути не може. Договір постачання, про який іде мова – це майже чотири аркуші дрібним шрифтом, де все до деталей і дрібниць описано і все передбачено – і щодо якості товару, і щодо умов його постачання за якістю та кількістю, і щодо умов приймання Покупцем та порядку розрахунку і оплати. Коротше, все-все обговорено і домовлено послідовно наперед, аби ніщо не завадило предмет Договору реалізувати без будь-яких труднощів та перепон. Навпаки, щоби на усі сто відсотків гарантовано усе завершилося! Кінчаючи аж передбаченою, звісна річ, також Відповідальністю Сторін, які вступили у ділові й партнерські обставини. А як інакше – без взаємної відповідальності у таких речах ніяк не обійтися!

Залишається тепер сказати, що Договір між ТОВ «Інтерагросандарт» з міста Суми (вул. Харківська, 111) і ТОВ «Агрофірма «Ісіда» з села Булахівка Павлоградського району, було підписано 14 лютого ц. р. – три місяці тому. І не випадково: хімічна продукція, яку замовило фермерське господарство Сергія Федорика – це складне азотно-фосфорне мінеральне добриво марки 20:20 в біг-бегах. А ложка, як відомо, дорога до обіду. Тобто до весняної сівби ярих Агрофірма «Ісіда» сподівалася отримати не мало і не багато, але 64 тонни цього добрива точно. А тому, підписавши з Постачальником Договір 14 лютого, уже 20 лютого ФГ уклало й Додаткову угоду, даючи згоду оплатити за Товар знову ж таки не мало і не багато, а цілих 636 тисяч 800 гривень і 26 копійок. Більше того, не зволікаючи і не ризикуючи ненароком порушити умови Договору саме в частині оплати за Товар, фірма Сергія Федорика 26 лютого й перерахувала необхідну суму у Суми, про що засвідчило Платіжне доручення за №9. Після стала, як не важко здогадатися, чекати на Товар. Тим паче, що чекати залишалося не надто й довго: згідно з Договором ТОВ «Торговий дім «Інтерагросандарт» поставку мало здійснити до 23 березня цього року також, ясна річ. Що цілком влаштувало фермерське господарство.

Та дуже легко здогадатися, що дану публікацію ми підготували винятково через те, що до 23 березня аніяке добриво у Булахівку на Дніпропетровщину не прибуло. І не лише до 23 березня – і до 23 квітня також, на жаль. Власне, і по сьогодні, коли уже скоро 23 травня мине, як не чекали та не виглядали у Булахівці, так і не діждалися все ще складного азотно-фосфорного добрива марки 20:20. Але навіть не в цьому річ: сумський «Інтерагросандарт» веде себе так, наче сном-духом нічого не відає про існування ТОВ «Агрофірма «Ісіда». Майже за отим принципом, що «наша ваших не знає». Мало того – але й знати не хоче. Мовчить, мов води у рота набрала, не відгукується, наче село Булахівка на Дніпропетровщині – це для Постачальника з Сум невідома географічна новина. Кричи – не ричи, дзвони чи не дзвони – безкорисно. Не чують! Весняні посадки без добрив – не нашого клопоту діло, і квіт. . .

Зрозуміло, що, з одного боку, перш за все дуже шкода фермера Сергія Федорика. Хто-хто, а його господарство постраждало. Хто ж тепер компенсує Сергію Юрійовичу недобір урожаю? Але, з другого боку, шкода й ТОВ «Торговий дім «Інтерагросандарт». Адже кому-кому, а Постачальнику не лише своїми умовами Договір, а й Бог велить дорожити власною репутацією. Сьогодні підвів партнера – пиний на себе. В усякому випадку Олександр Суліма ставить собі за мету, аби якомога більше фермерського племені знало, з ким не варто ризикувати укладати ділові угоди й договори.

«Просигналив» Микола ЯСЕНЬ.

Терпіння людське не безмежне!

На долю України випали сьогодні нелегкі випробування. У Царичанському районі вони «покрашені» владою Дніпра. Як і всім селянам держави, слуги невідомого (чи відомого?) народу законом про обіг земель «подарували» місцевим жителям «коровай» у 10 тисяч гектарів з їхніх паїв. Без ніяких зрозумілих обмежень осілости, чи зайнятості сільською працею. Хоча ніхто з місцевих мешканців не зможе навіть мріяти бодай про десяту його частку. Певно ж, це зроблене для небідних замовників, які, за зізнанням деяких «слуг народу» в парламенті, щомісяця платять їм за ігнорування інтересів власних виборців.

Верхом цинізму дій обласної влади у Приорілі стали її квітневі потуги, аби зігнати жителів діючих і визнаних тією ж владою

Григорій ДАВИДЕНКО

ПІДСТУПНЕ свавілля триває в час, коли законослухняним краям через карантин зась зібратися на велелюдні збори в кожному селі, аби ухвалити обов'язкові для виконання владою рішення територіальних громад. Навіщо слуги народу випробовують людське терпіння? Невже і надалі катком пертнуть проти волі мешканців громад Царичанського району, думаючи, що довіра їхніх торішніх виборців – безмежна?

Особливий визиск іде і унікальної природи Приорілля, гідної першого в Дніпропетровській області Національного природного парку «Орільський», проект якого зроблений ще 2016-го. Замість створення Нацпарку не лише на папері, а і на практиці, що одразу б дало Приоріллю найвищий у Дніпропетровщині екологічний статус і 46 нових робочих місць, оновлена дніпровська чиновницька рать накинулася на багатостраждальну Оріль. Її русло вона прагне поглибити на кругленьку суму в 112 народних гривень. А у зарезервовану для створення національного 500-метрову прибережну заповідну зону річки запускає за найбільш згубним і найдовшим варіантом – щоб побільше, за словами самих шляховиків, київських інвестицій освоїв Дніпро, а не Полтава. Дорогу

намітили навіть через заповідне урочище – гору Калитву! Причому поруч із хатами людей в Рудьці і Китайгороді, котрі категорично проти такого гуркітливого сусідства!

Хто ж насправді руками нових слуг спрямовує люд, куди йдемо, яка кінцева мета несподіваних планів? Чи не зігнати українських селян з кров'ю і потом політої і віками вистражданої рідної землі? Бо якщо ми рухаємося в Європу, то у Фінляндії село з 200 мешканцями – це маленьке містечко з прекрасними дорогами, поштою, лікарнею, адміністративним центром, стадіоном, клубом, школою і не спотвореною природою! А у нас 28 тисяч мешканців Царичанського району хочуть з-під палиці, як отару овець, в одну купу ...гоп! Зрозуміло, що життя у віддалених селах одразу стане максимально не комфортним, геть віддаленим від адмінпослуг і т. п. Хіба це потрібно мешканцям діючих Могилівської, Китайгородської та Ляшківської громад, які зібрали сотні і тисячі підписів для збереження власних громад? Сьогоднішня влада, ідучи проти волі людей і змушуючи їх замість самоізоляції активно опиратися незаконному задуму, має затямити – сила дії дорівнює силі протидії, це третій закон Ньютона. А терпіння народу, як показали недавній протест жителів і мера Черкас Анатолія Бондаренка проти подвійних стандартів влади, має свою межу!

спроможними з трьох: Могилівської, Китайгородської і Ляшківської об'єднаних громад в... четверту – Царичанську! На сайті Дніпропетровської ОДА 11 квітня несподівано з'явилася нова графічна частина змін до Перспективного плану формування територій громад Дніпропетровської області, де задеклароване утворення однієї Царичанської ОТГ у межах району з одночасною «зачисткою» усіх інших. Схоже, ця «колективізація» під соусом «децентралізації» затіяна для того, аби згаданий земельний «коровай» в 10 тисяч га був вільним від місцевих людей і влади. А депутати і громадськість вже усіх чотирьох ОТГ та райради Царичанського району, їхні очільники і громадськість б'ють в усі дзвони – руки геть від наших громад, ми самі дамо їм лад без чіпких рук «слуг»!

Де правда проступає крізь туман, там зазнає поразки обман

Фірдоусі, таджицький поет

Сухоребрі тварини викликають глибокий жаль.

Продовження. Початок стор.1

Микола НЕЧИПОРЕНКО

ЯК ГАДАЄТЕ чи надіється – зарадило торішнє втручання міністерства? З квітня 2019-го по квітень 202-го багато чого змінилося в Україні. Однак нічого не змінилося у Вишневому на Дніпропетровщині. Навпаки, становище ще дуже загострилося. Спочатку з'явилось повідомлення, що «майже дві сотні коней та маток з лошатами заморено голодом». І далі: «Вимушено змінювали раціон годівлі, роздобули трохи пшениці, допомагали зерном і волонтери. Щоб врятувати найкращих жеребців і зарадити всьому поголів'ю, майже 50 коней оголосили до продажу з поміткою «Тільки не на м'ясо». Особлива небезпека підстерігає підсосних маток з лошатами». Отож знову на поріг та ж біда, яка була і торік.

Але появилася і нове лихо. Слідом районна газета «Покровський край» опублікувала замітку під заголовком «Акція протесту кінзаводчан». Читаємо: «Працівники філії «Дніпропетровський кінний завод №65 ДП «Конярство України» провели акцію протесту, перекривши автомагістраль Запоріжжя – Донецьк у районі села Писанці. Протестувальники вимагають погашення заборгованості із заробітної плати, анулювання наказу адміністрації ДП «Конярство України» про скорочення посад у філії «Кінзавод №65», а також вимагають роздержавлення і розпаювання земель. Акція проходила мирно. Цікаво, що водії, які на прохання протестуючих дозвонювалися на гарячу урядову лінію чи і в ДП «Конярство України» та передавали вимоги учасників акції, в знак подяки пропускали. Правоохоронці ж брали свідчення у людей у рамках відкритого кримінального провадження за фактами порушення трудового законодавства – несвочасної зі значною затримкою виплати трудівникам заводу заробітної плати». Коротше, тепер уже не лише коні для ДП «Конярство України» зайві чи як тягар у навантаження, але і люди, котрі тих коней доглядають – чи як інакше цей, даруйте, «прогрес» розуміти?

Треба знати, що в радянські часи кінзавод №65, як і всі інші номерні його побратими, не обмежувався лише розведенням коней. Конярство було провідним окремим підрозділом. Для забезпечення якого кормами існувала і спеціальна бригада. А паралельно завод займався вирощуванням зернових, олійних і технічних культур, утримував тваринництво, маючи діїну череду та свиновідгодівельну ферму. Отримував на продукцію, яку виробляв, «план до двору». То нічим не відрізнявся у ті часи від радгоспів чи колгоспів. А оскільки дев'ять і інших кінних існували на аналогічних правах, то усі разом мали і мають досі - в обробітку 45 тис га земель. Окремо взятий Дніпропетровський обробляв 6 тисяч. Ось у цьому факті, якщо хочете знати, собака і заритий. О-го-го який секрет для маленької компанії, якою виявилось, появившись якось несподівано, як у тому відомому іронічному прислів'ї Пилип вистрибнув з конопель, Державне підприємство «Конярство України».

Хоч це так здалося – громом серед ясного неба – для напручуд раніше дружного успішного трудового колективу Дніпропетровського кінного заводу №65. Насправді процес тривав кілька місяців, і єдине, що якось приховано та колударно, винятково у кабінетах столичних чиновників, без «громадських слухань» на місцях у кінних господарствах. Залишаючись державними з тих міркувань, що конярство в Україні неодмінно має зберігатися, кінзаводи були віддані до сфери управління Міністерства агропро-

мислового комплексу. Але кимось «далекоглядно» не були включені до переліку об'єктів державної власності, які не підлягали приватизації. Тобто навпаки рано чи пізно загроза їх роздержавлення і приватизації існувала. А це ж яка небезпека! Коротше, 1 грудня 2010 року Кабінет Міністрів України на чолі з Миколою Азаровим дає згоду «погодитися з пропозицією Міністерства аграрної політики з приводу необхідності здійснення реорганізації державних підприємств, діяльність яких пов'язана з розвитком конярства, шляхом їх приєднання до Державного підприємства «Конярство України». Прем'єр Азаров підписує розпорядження – і процес, як-то кажуть, пішов.

Фактично то було розпорядження створити нову управлінську структуру ДП «Конярство» - «на базі майна реорганізованих державних підприємств-відокремлених підрозділів (філій) без прав юридичних осіб», як було сказано уже в наказі №33 від 1.02. 2011 Міністерства АПК. І далі цим наказом визнали ДП «Конярство України» правонаступником майнових прав та обов'язків усіх реорганізованих кінних заводів України, включаючи, ясна річ, і кінзавод №65. Він з тих пір, як і усі інші, втратив статус самостійного. І відрозу все одно, що не втрачаючи кимось темпу і часу, потрапив в становище навіть недоречного пасинку для «Конярства України». До 2010-го у Вишневому господарювали більш ніж пристойно. Але для «Конярства» чудовий і досвідчений колектив кінзаводівців по суті не знадобився. Не задіяло воно ні місцевих спеціалістів, ні місцевих механізаторів та рільників інших професій.

А що наші коні для «Конярства» виявилися зайвими і небажаними, як приший коневі хвіст, так це поза всяким сумнівом, - стверджує знайома уже нам зоотехнік-селекціонер Ольга Гапонюк. – Уже в перший рік дозволи на всі разом заводи-філії посіяли 400 гектарів вівса – тоді, коли потрібно було ним засіяти не менше 5-ти тисяч гектарів. А чому поступила така команда? А тому, що земля сповна перейшла у розпорядження ДП, і аби її використовувати, розпорядники наших людей відіпхнули геть, як непотріб, натомість привели звідкись інвесторів. У Вишневому винятково лише собі для зиску заходила хазяйнувати якась група «Деметра»...

Уже за підсумками 2011 року у кінзаводі збитки сягнули 9 мільйонів гривень. За підсумками наступного 2012 ще більших він зазнав втрат – 12 мільйонів. Так тривало десятиріччю та триває досі. Просто з якими мінусами кінські «вершники» завершують для заводу кожен черговий сезон, люди у селі не знають. Адже інвестори свою техніку пригнали і свої трудові ресурси – обходяться без місцевих. Яким ніби і діла не має бути до того, що робиться та хто править бал на їхніх землях. Щоб відмежувати народ Вишневий від його ж ще недавно господарства, ДП «Конярство України» і уподобало практично щороку міняти тутешніх факхівців, як котів у мішку привозять варягів-чужаків та прибуду здалеку – то з Полтави, то з Кропивницького, то аж з Миколаєва.

А уже перший на прізвище Науменко всю нашу техніку і весь інвентар здав комусь невідомому в оренду, - згадує голова профкому кінзаводу №65 Віталій Купраш. – Ніби ж з благородним наміром, щоб не пошкодилося. Щоб якусь свіжу копіюку ніби приносила. Однак і ламаної копіюки насправді не отримали. Зате техніку в оренду передавали практично уся новеньку і на сто відсотків відремонтвану, а нам повернули металобрухт.

І так кожен наступний директор-чужак, підвів ризик Віталію Васильович,

усвідомлюючи себе тут тимчасовим і не своїм, перед тим, як комусь іншому поступатися місцем, з усіх сил старається якомога більше для себе витиснути та з собою прихопити у вигляді прихованих «дивідендів». З мехмайстерень повивозили усе обладнання, усі верстати та інше все начиння – одні голі стіни залишилися. Або й останні 60 голів свиней вирізували, яких на заводі тримали для потреб їдальні, в якій харчувалися ще учілілі на своїх робочих місцях працівники. Очевидно, потреби повноцінно і їх годувати, як і коней, теж не знайшли. Адже давно тут колектив перевели на мінімально передбачені в державі заробітні плати.

До речі, був момент, коли чаша терпіння у людей переповнилася, і вони влаштували серію зборів та нарад, метою яких було добитися паювання земель. Як їх можна вважати державними, якщо Державним підприємством «Конярство України» для розведення і розвитку конярства насправді ж бо не використовуються. Це з одного боку. А, з другого, свого часу в кінзаводі №65 дійсно працювали звичайні селяни. Чому не наділили їх земельними паями? Тим паче що сьогодні місцевих позбавили права на натуральну доплату у вигляді зерна чи насіння соняшнику? Коротше, народ тут вимогу ставив руба: 6 тисяч гектарів наших земель мають бути розпайовані – і квит!

О, якби ви знали, що зчинилося! Як по-гадючому засичали у київських кабінетах! Навіть дозволили гнівно гримнути і жаждати «кінчати волюнцію». Переходили й на крик. Хіба вам не ясно, що конярство – галузь надважлива. Бо в разі надзвичайних катаклізмів чи ситуацій або військових станів і тому подібного, коли «вирублять» електроенергію, зупиниться добуток і пального, тільки кіньми, кінськими силами доведеться обходитися. Землі, призначені для утримання коней, розпаюванню не підлягають і підлягати не можуть – вам це ясно чи ні? Ви можете уявити більш підлий, підступніший і потворний цинізм, ніж цей, який кілька літ поспіль демонструє керівництво Державного підприємства «Конярство України». Створившись, аби лиш перебрати на себе права розпоряджатися 45-ма тисячами орних земель та собі отримувати з їх використання зиск – відтак про утримання і розведення різних порід коней, навпаки, не переймається – і однак важливістю конярської галузі як щитом прикриваються, щоб тільки не відривали їх від земель державної власності, як від корита! Це щось на рівні «узакононого» бандитизму і «узакононого» злочину.

Якщо у вас закрадається думка, що ми цими твердженнями передаємо кути меду, то знайте: сьогодні уже маємо факти та аргументи для подібного трактування ситуації. Справа у тім, що «Конярство» від недавніх пір очолив новий директор – Костянтин Зінченко. І, як на нас, з метою відмежуватися од злочинної «практики» попередників, ініціював ревізію підприємства. Якби знав, які жахіття буде викрито і що ними відразу зацікавляться Генеральна прокуратура, Нацполіція, СБУ, НАБУ, ДБР і Державна фіскальна служба, то навряд чи затівав би ревізію. Адже тільки за даними злодійської діяльності одного безпосереднього попередника Зінченка Олександра Войного державі завдано збитків більше, ніж на150 млн. грн. А це значить, що сам пан Войний і його оточення за рахунок використання 45 тис орних земель збагатилися на 150 мільйонів. Украви їх у кінських заводів, котрі перетворили у безправні філії. Як це робилося і робиться? У матеріалах ревізії читаємо: «Керівником філії «Запорізький кінзавод №86» призначено попереднього директора ДП «Конярство України» Войного О.В., який протягом кількох перед цим років заключав договори оренди землі з фірмами, котрі мають ознаки фіктивності і родинних зв'язків з ним самим». Залишається додати, що подібне злочинне використання земель практикувалося і у філіях «Дніпропетровський кінний завод №65», «Онуфріївський кінний №175», «Лозівський кінний №124» і так далі.

ТИМ ЧАСОМ біди у Вишневому не кінчаються. Як повідомила недавно все та ж районна газета «Покров-

ський край», «у дворі кінної частини філії зібралися її працівники – трохи більше ста десяти чоловік з тих майже 900, які працювали тут ще років 10-15 тому – на загальній зборі». Далі: «Приводом став наказ №54 ДП «Конярство України» Міністерства розвитку, економіки, торгівлі та сільського господарства від 15 лютого 2020 року «Про скорочення посад у філії «Дніпропетровський кінзавод №65». Голова профкому Віталій Купраш зачитав цей наказ. У ньому сказано: «У зв'язку із знаходженням підприємства в банкрутстві та стадії розпорядження майном, що зумовлює необхідність змін в організації праці та оптимізації витрат на оплату праці, проведення першого етапу скорочення працівників філії наказую внести зміни до штатного розкладу та скоротити такі посади: завідувач машинного двору, начальника автотранспорту, начальника ремонтно-будівельного цеху, підсобних робітників водопостачання (2 штатні одиниці), водіїв транспортних засобів (7 штатних одиниць), трактористів-машиністів сільськогосподарського виробництва (6 одиниць), ваваря, диспетчера та прибиральниці». І підпис – в.о. директора К.М. Зінченко.

Цей самий Зінченко, - пояснив профспілковий лідер Віталій Купраш, - за тиждень до цього приїздив у Вишневе і обіцяв нікого не скорочувати, навпаки – шукати інші шляхи виходу з кризи. Особливо враховуючи, що це уже друге скорочення, а після першого в автопарку залишилося тільки два водії, в машинно-тракторному дворі тільки два механізатора. І це за лічені дні до весняно-польових робіт.

А вслухайтеся ще раз, закликав кінзаводчан Віталій Васильович, у наказ Зінченка: запропоноване ним скорочення назване першим етапом. Тобто буде продовження. Але куди далі? Далі все одно, що скорочуватиметься, звільнитиметься від роботи весь колектив, весь кінзавод як такий припинить своє існування – чи як ще розуміти та чекати? І виникає здивування, що цього або безглуздя, або підривної розправи і диверсії не можуть усвідомити ті, хто наказує розпочинати її втілювати. Та ні ж, дійшли висновку у Вишневому, у столичних кабінетах все прекрасно розуміють. З глузду там не з'їхали. Інша річ, давно поза зоною інтересів держави перебувають. Натомість по вуза в полоні грабіжницьких настроїв розтягувати Україну до останніх залишків її багатств, а український люд пригинати й топтати, винищувати ще небаченим і нечуваним на планеті геноцидом.

На прикладі кінного заводу №65, а разом з ним на прикладі і всіх інших кінних заводів це сьогодні видно, як на екрані. Справа у тім, що однією рукою затіявши ніби як наведення порядку «у великому, але, на жаль, поки що корумпованому ДП «Конярство України», як це заявив теперішній в.о. його директора Костянтин Зінченко, другою він вготував несподіваний «сюрприз» для філій-кінзаводів на місцях. Створивши свого часу, як ми достеменно з'ясували, зовсім не для благородної мети, сьогодні теперішній Кабмін вніс раптом ДП «Конярство України» до переліку об'єктів державної власності, які... підлягають приватизації. Ясно і все зрозуміло, чи як? Не сьогодні, так завтра на завод знайдуться покупці, які приберуть «Конярство» до своїх рук.

Відразу квамимось уточнити: викуплять не «Конярство», а його 45 тисяч гектарів орних земель. Разом з неугіддями, до речі, понад 54 тисячі гектар. А такий кінзавод, як Дніпропетровський №65, майбутнім земельним магнатам ні до чого – як п'яте колесо до возу. І таке село на нашій Україні, як Вишневе, їм виявиться не те що зайвим – ще й таким, яке треба чимшвидше змести з карти держави. Разом з селянським родом, якому ще недавно у нас не було переводу.

Щоб вціліти, трудівники славного у минулому кінзаводу готують свої звернення у всі найвищі в Україні інстанції державної влади. В тому числі й правоохоронні та антикорупційні. Зрозуміло, що зі своєю чіткою і логічною вимогою відпустити господарство у самостійне та вільне плавання, а ласих і запопадливих діячів з ДП «Конярство України» так ударити по руках, щоб після довго не кортіло простягати їх, загребучи, по всій Україні. Але чи зможуть селяни домогтися свого – справедливості?

Сергій БАРБАШИН, адвокат, Олег ЧІП, юрист

Загальні підстави та порядок оскарження

Залежно від того, які дії або бездіяльність оскаржуються, скарги подаються:

– до Держгеокадастру: на рішення кадастрового реєстратора про держреєстрацію земельної ділянки або про відмову в здійсненні такої дії (крім випадків, коли щодо ділянки наявний судовий спір);

на рішення, дії або бездіяльність територіальних органів Держгеокадастру.

– до територіальних органів Держгеокадастру:

на рішення про внесення відомостей (змін до них) до ДЗК про його об'єкти;

щодо виправлення технічної помилки у відомостях ДЗК, яка була допущена органом, що його веде;

на рішення, дії або бездіяльність кадастрового реєстратора (крім рішення про держреєстрацію земельної ділянки або про відмову в здійсненні такої дії).

Особа має право обрати для себе зручний спосіб подання скарги.

подати скаргу у паперовій формі під час особистого звернення до органу Держгеокадастру;

надіслати поштове відправлення на адресу відповідного органу Держгеокадастру з описом вкладення та повідомленням про вручення;

використати Єдиний державний веб-портал електронних послуг (особистого кабінету) чи шляхом надсилання на адресу офіційної електронної пошти Держгеокадастру.

Днем надходження скарги вважається день її отримання Держгеокадастром у один із вищеперелічених способів.

Розглянемо більш детально впроваджені механізми звернення з такими скаргами, так як належне їх оформлення та обґрунтування власних вимог стане передумовою якнайшвидшого вирішення викладеної проблеми

Першим кроком, який повинен вчинити заявник перед подачею скарги це - переконатися у відсутності судового спору щодо земельної ділянки, використовуючи при цьому Єдиний державний реєстр судових рішень. Держгеокадастр та його територіальні органи відмовлятимуть у задоволенні скарг, якщо наявна інформація про судові рішення або ухвалу про відмову позивача від позову з того самого предмета спору. Тому, про відсутність таких відомостей щодо судового провадження варто зазначити у скарзі.

Оскарження рішення про держреєстрацію ділянки або відмову в ній

Державна реєстрація земельної ділянки – це внесення до ДЗК відомостей про формування земельної ділянки та присвоєння їй кадастрового номера, який є обов'язковою ідентифікуючою ознакою земельної ділянки.

Законодавець у ч.6 ст.24 Закону про ДЗК встановив вичерпний перелік підстав за яких кадастровий реєстратор відмовляє у здійсненні державної реєстрації земельної ділянки, серед них:

розташування земельної ділянки на території дії повноважень іншого державного кадастрового реєстратора;

подання заявником документів не в повному обсязі;

невідповідність документів із землеустрою (яка є підставою для формування земельної ділянки) вимогам законодавства;

знаходження в межах земельної ділянки, яку передбачається зареєструвати, іншої земельної ділянки або її частини.

У разі отримання відмови у здійсненні реєстрації земельної ділянки заявнику, в першу чергу, слід переконатися у тому, що йому відмовлено з підстав, встановлених законодавством, тобто з підстав, перелічених вище. У протилежному випадку, посилення кадастрового реєстратора на недоліки у поданих документах будуть необґрунтовані.

Однією з найпоширеніших причин відмови у реєстрації земельної ділянки є накладання меж земельних ділянок. Така «багатошаровість» земельних ділянок може мати досить неприємні наслідки, адже перешкоджає особі у оформленні права на земельну ділянку.

Якщо така накладка спричинена внаслідок технічної помилки під час перенесення до ДЗК відомостей про земельну ділянку, мається на увазі неспівпадіння у системі координат, то в такому разі слід коригувати землепорядкову документацію.

Найпоширенішим формулюванням у рішеннях про відмову у здійсненні державної реєстрації є невідповідність землепорядкової документації вимогам законодавства. Цілком логічно буде стверджувати, що обов'язок щодо перевірки недоліків поданих документів буде лягати на розробника цієї документації. В такому разі, якщо виявиться, що посилення кадастрового реєстратора на

Кадастрового реєстратора:

певні недоліки у документації є необґрунтованими, то можна впевнено оскаржувати рішення про відмову у здійсненні державної реєстрації земельної ділянки.

З моменту, коли заявнику стало відомо про прийняте рішення або з моменту отримання такого рішення він може оскаржити його протягом 30 календарних днів до Держгеокадастру. Слід бути уважними до встановлених строків подання скарги, так як пропущення цього строку може стати підставою залишення скарги без розгляду. У разі коли останній день строку для подання скарг припадає на вихідний, святковий або неробочий день, останнім днем строку вважається перший робочий день, що настає за вихідним, святковим або неробочим днем.

Скарга на таке рішення повинна містити наступні елементи:

1) найменування органу, до якого подається скарга;

2) повне найменування/ПІБ скаржника, його місце проживання чи перебування (для фізичних осіб) або місцезнаходження (для юридичних осіб), а також найменування/ПІБ представника скаржника, якщо скарга подається представником;

3) реквізити рішення, яке оскаржується, зміст оскаржуваної дії чи бездіяльності;

4) зміст вимог скаржника та їх обґрунтування;

5) у разі потреби до скарги додаються документи, необхідні для їх розгляду, або їх копії;

6) підпис скаржника або його представника із зазначенням дати складення скарги – у разі подання скарги у паперовій формі, або кваліфікований електронний підпис – у разі подання скарги в електронній формі.

Зверніть увагу! Потрібно, аби у скарзі були наявні усі обов'язкові її елементи, так як скарга оформлена без дотримання вимог щодо її оформлення залишається без розгляду та повертається заявнику.

Результат розгляду скарги (задоволення – повне або часткове, відмова чи залишення без розгляду) залежатиме від того, наскільки заявник правильно обґрунтує свої вимоги та наведе цьому відповідні підтвердження.

Виправлення технічної помилки у відомостях ДЗК

Свій прояв така помилка може мати у витязі з ДЗК, довідці з ДЗК, викопіюванні з картографічних матеріалів ДЗК – у формі описки, друкарської, граматичної, арифметичної чи іншої помилки. Нормою п.138 Порядку № 1051 встановлено, що помилками у ДЗК є:

1) технічна помилка (описки, друкарська, граматична, арифметична чи інша помилка), допущена органом, що здійснює ведення ДЗК;

2) технічна помилка допущена не з вини органу, що здійснює ведення ДЗК (в тому числі технічна помилка у документах, на підставі яких внесені відомості до ДЗК);

3) помилка, допущена у відомостях ДЗК внаслідок помилки у документації із землеустрою та оцінки земель (в тому числі виявлена після перенесення інформації про земельні ділянки з державного реєстру земель та відомостей про інші об'єкти ДЗК, що містяться в документації із землеустрою та оцінки земель, затверджений та переданий до 01.01.2013 р. до Державного фонду документації із землеустрою);

4) помилка, допущена у відомостях ДЗК, внесених до нього з інших кадастрів та інформаційних систем у порядку інформаційної взаємодії;

5) технічна помилка, допущена у відомостях ДЗК внаслідок перенесення до Держав-

ного земельного кадастру відомостей про земельну ділянку, яка не була зареєстрована в державному реєстрі земель;

б) помилка, допущена у відомостях ДЗК під час державної реєстрації земельної ділянки;

7) помилка у застосуванні систем координат для земельних ділянок, які були зареєстровані до 01.01.2013 р. та перенесені до ДЗК.

Помилки у відомостях ДЗК виправляються за письмовим повідомленням особи, яка їх виявила.

Зверніть увагу, що виправлення помилок, допущених у відомостях ДЗК внаслідок помилок у документації із землеустрою та оцінки земель, здійснюється після внесення змін до такої документації.

У повідомленні, що подається, слід викласти суть виявлених помилок та додати документи, що містять зазначені у повідомленні технічні помилки, та документи, що підтверджують такі помилки і містять правильну редакцію відповідних відомостей.

Якщо факт невідповідності відомостей ДЗК інформації, що міститься в документах, які є підставою для внесення таких відомостей, підтверджено, кадастровий реєстратор складає в електронній та паперовій формі протокол виправлення помилки, безоплатно виправляє допущену помилку та письмово повідомляє не пізніше наступного дня про вчинені дії заявника.

У разі отримання відмови у виправленні вказаних у повідомленні помилок із зазначенням причини відмови, які НЕ перелічені у п. 138 Постанови № 1051, таке рішення оскаржується до територіального органу Держгеокадастру.

Оскарження рішення, дії або бездіяльності органів Держгеокадастру

Як відомо, Держгеокадастр як центральний орган виконавчої влади реалізує державну політику у сфері топографо-геодезичної і картографічної діяльності, земельних відносин, землеустрою, у сфері ДЗК, державного нагляду (контролю) в агропромисловому комплексі в частині дотримання земельного законодавства, використання та охорони земель усіх категорій і форм власності.

До основних повноважень Держгеокадастру та його територіальних органів належать передача у власність або у користування земельних ділянок сільськогосподарського призначення державної власності.

Під час здійснення своїх повноважень у розпорядженні землями сільгосппризначення органи Держгеокадастру доволі часто відмовляють громадянам у наданні дозволу на відведення земельної ділянки в межах норм безоплатної приватизації. Таким чином, якщо заявнику відмовлено з причин, не передбачених у ст.118 ЗКУ (Земельний кодекс України від 25.10.2001 р. № 2768-III), він управі оскаржити таке рішення до Держгеокадастру.

Якщо звернення щодо надання дозволу на відведення земельної ділянки не розглядається належним чином, тобто не дотримується встановлений законодавством строк розгляду клопотання, чи вимагаються не передбачені ч. 6 ст.118 ЗКУ документи, то в такому разі бездіяльність кадастрового реєстратора оскаржується до територіального органу Держгеокадастру.

Оскарження рішення про внесення відомостей до ДЗК

Важливо

Внесення до ДЗК відомостей (змін до них) про зареєстровану земельну ділянку здійснюється шляхом внесення до відповідної Поземельної книги:

1) змін до відомостей про земельну ділянку, на яку відкрито Поземельну книгу;

2) нових (додаткових) відомостей про земельну ділянку, на яку відкрито Поземельну книгу;

3) змін до відомостей про земельну ділянку, на яку Поземельна книга не відкривалася, та/або нових (додаткових) відомостей про таку земельну ділянку.

Тобто, мова іде вже про зареєстровані в ДЗК земельні ділянки з присвоєними кадастровими номерами.

Зацікавлена особа зіштовхується з таким поняттям як внесення відомостей до ДЗК у наступних випадках:

внесення до ДЗК відомостей про межі частини земельної ділянки, на яку поширюються права суборенди, сервітуту (на підставі заяви правонабувача, сторін (сторони) правочину, за яким виникає право суборенди, сервітуту, або уповноважених ними осіб)

внесення до ДЗК відомостей про обмеження у використанні земель (на підставі заяви власника земельної ділянки, користувача земельної ділянки державної чи комунальної власності або особи, на користь якої встановлені обмеження)

внесення до відомостей про земельну ділянку змін щодо цільового призначення земельної ділянки, складу угідь, нормативної грошової оцінки, а також до відомостей про межі земельної ділянки (у разі їх встановлення (відновлення)) за фактичним використанням земельної ділянки).

Підставою для відмови у внесенні до Поземельної книги змін до відомостей про земельну ділянку є:

1) розташування земельної ділянки на території дії повноважень іншого державного кадастрового реєстратора;

2) звернення із заявою неналежної особи;

3) невідповідність поданих документів вимогам, зазначеним у підпунктах 1 і 2 п.111 Порядку № 1051;

4) наявність заявлених відомостей у Поземельній книзі.

За результатами розгляду скарги Держгеокадастр та його територіальні органи приймають мотивоване рішення про:

1) відмову у задоволенні скарги;

2) задоволення (повне чи часткове) скарги

шляхом прийняття рішення про: скасування рішення про відмову в державній реєстрації земельної ділянки та проведення державної реєстрації земельної ділянки;

внесення відомостей (змін до них) про об'єкт ДЗК та виправлення технічної помилки, допущеної державним кадастровим реєстратором;

надання відомостей ДЗК;

тимчасове блокування доступу Державного кадастрового реєстратора до ДЗК;

анулювання доступу Державного кадастрового реєстратора до ДЗК;

притягнення до дисциплінарної відповідальності посадової особи територіального органу Держгеокадастру;

3) залишення скарги без розгляду.

Рішення, прийняте за результатами розгляду скарги, надсилається скаржнику протягом трьох робочих днів з дня його прийняття. Для виконання рішень повторно подавати документи для проведення державної реєстрації земельної ділянки, виправлення технічної помилки у відомостях ДЗК чи надання відомостей з кадастру, як і повторно сплачувати адмінзбір не потрібно.

У рішенні Держгеокадастру чи його територіального органу за результатами розгляду скарги можуть визначатися кілька шляхів задоволення скарги, про що заявник може прохати у скарзі. Не зайвим тут буде вимагати блокування доступу Державного кадастрового реєстратора до ДЗК, доступ буде обмежений протягом часу, необхідного для прийняття Держгеокадастром остаточного рішення (п.3 п.229 Порядку № 1051).

Насамкінець, скаржнику варто пам'ятати, що предметом спору повинні бути виключно дії та рішення державного реєстратора як суб'єкта, наділеного владно-управлінськими функціями. Якщо порушене право власності особи на нерухоме майно, то тут можна констатувати приватноправовий, а не публічно-правовий характер дій кадастрового реєстратора. Захистити порушені права в такому випадку особа зможе тільки шляхом звернення до суду. В такому разі буде іти мова про з'ясування судом того, кому саме належить право користування спірним нерухомим майном та правомірності набуття такого права.

Марія ДУБЕНКОВА, юрист, інженер-землепорядник

Шановні читачі! Редакція не надає юридичні консультації по телефону. Надсилайте свої запитання поштою або на електронну адресу газети.

Після ухвалення овітної 31 березня закону про обіг земель український парламент відхилив кілька поданих депутатами меншості постанов про його скасування. Тож 28 квітня президент України В. Зеленський, всупереч волі більшості громадян, даним соціопитувань, без проведення обіцяного референдуму підписав його. А завдяки запровадженню в державі карантину влада не отримала гучних протестів хліборобів, що постійно супроводжували розгляд законопроекту восени і взимку. Проте вважаючи, що українці змирилися із олігархічними за суттю змінами до законів, що дозволяють одній юридичній особі мати 10 тисяч гектарів родючих чорноземів у власності, не доводиться. Відверта зловорожість селу і його жителям нового закону про концентрацію земель в одних руках ще більше століття тому вже описана, як не дивно, в українській класичній літературі. Зокрема Михайло Старицький у драмі «Не судилося» устами її героя Павла говорить: «Та хіба все те, що пишеться в царському

указі – то вже й правда? Хіба ж у вас власного розуму нема? Чия земля споконвіку була – поміщицька чи людська? Що вони, ті поміщики, з іншого тіста зліплені, чи що? Якщо їхні діди, даймо, на війні билися і за те землі одержали, то наші хіба на печі лежали, а не вмирали на тому ж кривавому полі? За що ж тепер йому, нетружденному, тисяча десятин, а вам по чотири?» Такі були тоді часи – селянам гарантували бодай по чотири десятини. Тепер «служи народу», вочевидь не українського, і на те не спромоглися... Яким може бути той «царський» антинародний закон не на папері, а в житті? Чи змінилося ставлення до нього українських селян, чи бачать вони в ньому хоч якийсь позитив для себе? Своїми роздумами про це і майбутнє села з читачами газети ділиться сьогодні відомий хлібороб, голова Верхньодніпровської районної Асоціації фермерів та приватних землевласників Анатолій Лейко:

- Анатолію Олексійовичу, у вересні 2017 року голова ФГ «Геркулес» з Київщини, на ту пору заступник міністра аграрної політики Віктор Шеремета в інтерв'ю ЗМІ пророчо заявив: «Лише за умови ухвалення державної програми і реалізації сімейного фермерства, зміни аграрної політики від олігархічної до фермерської, ліквідації корупції, рейдерства, формування справедливої судової влади можна розглядати ринок землі десь за 5 років». Щоб Ви, як хлібороб з багаторічним досвідом роботи на землі, активний поширювач ідей Асоціації фермерів про співробітництво, взаємодопомогу заради розвитку фермерського руху і безпеки додали б до цього?

Для кого написаний «царський указ»? Точка зору

Остап ВЕРНИГОРА

- Рік тому чимало людей зачарувалося акторськими здібностями новачка в політиці Володимира Зеленського, довіривши йому найвищу державну посаду – Президента України. Проте тих щиросердих сподівань він не виправдав, бо, за даними експертів, виконав лише біля 17 % із 400 даних гучних обіцянок. І не виконав найголовнішу – про народоладдя. Коли б це було зроблено, то закон про обіг земель взагалі не був би винесений на розгляд Верховної Ради. Адаже біля трьох чвертей українців виступає категорично проти задуму гендлювати основним національним багатством – орними землями. Можна лише гадати, в чийх іноземних руках вони можуть опинитися за лічені роки, якою буде ціна хліба для українців «на нашій, не своїй землі». Та й ухвалювали закон глибокої ночі, мов ті розбійники, з численними порушеннями, в напівпорожньому залі. Переконали, що Конституційний суд визнає його таким, що не відповідає Основному Закону України. Відповідне подання 53-х народних депутатів вже надійшло до нього. Закон в такому варіанті придуваний виключно для того, щоб українське селянство позбулося своєї землі через низку несприятливих обставин. І щоб перестало виконувати свою основну місію – плекати і доглядати рідну землю.

- Анатолію Олексійовичу, у світі в різних країнах діють власні моделі ринку землі. Чий позитивний досвід земельного обігу конче варто врахувати Україні?

- Це передусім добрий досвід сусідів, особливо Польщі, де діють півтора мільйони фермерських господарств. У Польщі найбільша величина землі в одному господарстві не може перевищувати 300 гектарів, плюс заборона на продаж придбаної землі впродовж 10 років, щоб уникнути спекуляції. В Угорщині максимальний земельний клін обмежений стома гектарами. Тож навіщо нам узаконювати в 100 разів більшу «норму»? Цілий дванадцять років у Польщі існувала і заборона на купівлю землі іноземцями, лише потім цей дозвіл отримали виключно громадяни ЄС. А у Німеччині і Швейцарії вже давно

діють власні закони, за якими купити, наприклад, тваринницьку ферму може лише людина, що має диплом тваринника і приблизно трирічний досвід роботи. До того ж діє заборона впродовж певного часу на продаж новопроданої ферми. У них землю можуть купити лише люди, які на ній працюватимуть. У нас ніякісеньких обмежень катма, усе відкрито. Тому в Україні стовідсотково ймовірний аргентинський сценарій, де великі агрохолдинги скупили більшість земель. Далі нещадною експлуатацією цих земель, засиллям соняшнику і ріпаку довели їх до майже неродючого стану. Тепер їхньому уряду доводиться платити втричі дорожче, щоб викупити ці землі для фермерів, інакше в країні буде голод. Бо транснаціональні корпорації орієнтуються не на запити місцевих жителів, а на попит світових ринків, це додаткова загроза для України.

- Рік тому українці повірили Володимирі Зеленському, який запевняв: «ми збудуємо країну інших можливостей. Де всі рівні перед законом, де є чесні та прозорі правила гри. Одні для всіх. А для цього до влади повинні прийти люди, які будуть служити народу». Нові люди прийшли, але в них, як кажуть, і за вухом не свербить від гласу народу. Якщо допустити, що закон № 2178 – 10 після судових перипетій все ж залишиться без змін, то чи зможуть українські фермери скористатися ним для збільшення площі оброблюваної землі?

- Стовідсотково ні. Цілий ряд факторів про це свідчить. Дивіться, у 2018 році відбулося штучне підняття ціни мінеральних добрив від 80 до 100 %. На Придніпровській залізниці вагони з трьома тисячами тонн добрив з Верхівцевого до Дніпра йшли... місяць. Підприємства Дмитра Фірташа штучно завищили ціни на аміачну селітру, «наваривши» біля 3 тисяч гривень на тонні. А торік була змова виробників олії, тоді різко впали ціни на соняшник – з 10 до 8 тисяч гривень за 1 тонну. Плюс пільгу з ПДВ прибрали ще за Яценюка. А ще дотація аграріям віддана мільярдерам Косюку, Бахматюку, а фермерам дулю з маком показали. Теперіш-

ній вже другий Зе -уряд позичає у Сірка очі, не виплачує 25 % компенсації за придбану вітчизняну техніку. А за часів Гройсмана це було нормою. Та і за ухваленням законом максимальна величина землі в одних руках 10 тисяч гектарів – це страшні гроші. В кого вони можуть бути? Лише в олігархів. Тому й кажу побратимам – хлопці, ми не зможемо конкурувати з ними в купівлі землі. Їхній закон – не для України, це буде просто «беспредел».

- В цьому дійсно немає ніякого сумніву. Наших обранців від руйнівного для України кроку не зупинила ні світова пандемія коронавірусу, ні тривала війна з РФ. Народу ж обіцяний «референдум з приводу купівлі землі іноземцями» з прогнозованим результатом...

- Це відверта маніпуляція «слут» суспільною думкою – бачите, ми ж даємо вам висловитися щодо долі основного національного багатства! Чому ж не дає змоги людям сказати власне слово щодо самого ринку землі, бути йому чи ні в Україні? А як сприймуть люди на передовій, в окопах ту новину, що в них у тилу землю будуть загірбати за прикладом Герасима Калитки «без ліку, і без сьоту», десятками тисяч гектарів, якщо додати членів родини? Може, краще було б діждатися завершення цієї війни, адже світова економічна ситуація сприятлива зараз для нас? Я учасник бойових дій в Афганістані, тому добре знаю, що відчувають хлопці на передовій з приводу «ламання через коліно» народної волі, як тепер щодо закону про землю. У цей період не на часі таке робити, та ще й отак спрожого, причому усі подані поправки показово відхилені.

- А що показують запроваджені карантинні обмеження – дійсну турботу Зе-уряду про народ України чи це та ж недолуга політика «своя рука – влади́ка»?

- Творці цих обмежень вже зізналися, що вони передали ку́ті меду щодо заборони знаходитися в парках, стадіонах, прибережних зонах тощо. Та і карантин ввели, масок не дали, а штрафи призначили... Ринки закрили, де селяни могли продати свою продукцію,

а ціни в супермаркетах, що належать олігархам, зросли будь-будь. Про людей ніхто не думає, у правовій державі такого не повинно бути. Так вони нахрапом і закон про обіг землі ухвалювали, порушивши при цьому все на світі. Навіть ґрунтовно розроблену 2017-го «Концепцію розвитку фермерських господарств та сільськогосподарської кооперації», яка покликана сприяти молодим родинам в роботі та бізнесі на рідній землі.

- Дійсно, всупереч згаданій Концепції, як доброї моделі розвитку наших сіл, «слуги» ще й готують законопроект № 3131, який називають «атомною бомбою для сільського господарства»...

- То вони в процесі турборежиму не можуть ніяк зупинитися, щоб перевести подих та подумати. І тишком-нишком «малюють» цей законопроект щодо начебто детінізації виробництва сільськогосподарської продукції. Новий податок під назвою «поставлене податкове зобов'язання» регламентує, що кожен виробник або власник землі зобов'язаний буде платити мінімум у 10 разів більше за землю. Замість того, щоб думати про розвиток господарства, фермеру і власнику паїв доведеться ламати голову, де взяти кошти ще й на цю забаганку. Знову ж таки цей законопроект на руку агрохолдингам, бо він «кластиме на лопатки» малі селянські господарства, зменшуватиме ціну землі. Ця молада Зе-команда виставлена на авансцену української політики начебто з добрими намірами, проте вона – лише картинка, а в дійсності вкрай затято служить олігархам. Служить вочевидь навіть сильніше, ніж будь-яка інша до цього в попередніх скликаннях парламенту. Депутат по нашому мажоритарному округу № 34 Дмитро Чорний на зустрічі з фермерами у Верхньодніпровську обіцяв, що за більш ніж 500 гектарів землі в одні руки не проголосує. А лиш доїхав до Києва, одразу продану обіцянку і забув. Тому нам просто необхідний простий закон про відкликання депутатів Верховної Ради і місцевих рад, як запобіжник зради інтересів виборців.

- Україні щонайперше необхідно закон про деофшоризацію ввести. Обкласти належними податками все, що перераховане за кордон, і те, що буде, й тоді ніякий МВФ нам не потрібен. Чому цього не роблять? Та тому, що танцюють під ту ж олігархічну дудку! У себе щось треба робити, а не блукати світом з торбою і простягнутою рукою. А сільгоспвиробникам треба забезпечити кредити не під 21 – 24 %, як тепер, а хоча б під 2 %, щоб розвивалася переробна галузь, тваринництво і садівництво. Погляньмо, яку супердержаву зробили в Об'єднаних арабських еміратах! Бо там не крадуть, а вкладають в розвиток економіки своєї, а не чужої, держави. І подивімося на іншу країну: в Росії теж нафта, і що? До природних багатств треба ще й голови, тоді вони приносять користь усім громадянам. Нашій владі треба вчитися слухати людей, втілювати в життя європейський досвід захисту прав людей. Інакше будуть постійне несприйняття її дій, як зараз із земельним законом і т. п. Треба думати про умови життя і праці сільської молоді, переробити той «сирий» закон про обіг землі, запровадити дієві запобіжники від спекуляції нею, стогектарне обмеження слід запровадити не на три роки, а хоча б на десять, далі дивитися. Чи це зробить нинішній склад парламенту за рішенням Конституційного суду, через спротив селян і фермерів, рішення місцевих рад, чи вже наступна каденція Верховної Ради, покаже час.

- Дякую за розмову, Анатолію Олексійовичу! Доброго здоров'я Вам і всьому фермерсько-селянському братству за для розквіту України і її сіл!

Обласна щотижнева газета
«ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я»
Свідоцтво про реєстрацію ДП 2161-899Р від 23.02.2017 р.
ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ
ТОВ «Редакція газети «Фермер Придніпров'я»
Голова редакційної ради
Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ
В.о. головного редактора Микола ШАРИЙ

49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109
786-02-21, 098-183-00-18, 050-968-64-84
e-mail: farmer.gazeta@gmail.com
www.farmer.dp.ua
www.facebook.com/farmer.dp.ua
Друк ТОВ «Видавничий дім «Кераміст»
69057, м. Запоріжжя, вул. Седова, 16
Обсяг 2 друк. арк. Друк офсетний.
Зам. № 2083913 Тираж 11958.

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.
Гонорар сплачується тільки за замовлені матеріали.
©Під цим знаком матеріал опубліковано на комерційній основі.
Відповідальність за зміст реклами несуть рекламодавці.
Посилання при передруку на «Фермер Придніпров'я» обов'язкове.
Газета за посиланням використовує повідомлення інформаційних порталів.
Оформлення передплати та доставку газети здійснює
Дніпропетровська філія ПАТ «Укрпошта».
Передплатний індекс 60092

Електронна версія газети: www.farmer.dp.ua

www.facebook.com/farmer.dp.ua

Спершу був дзвінок. Від фермера Володимира Чижика. З полтавського села Скибівщина, котре, якщо навпростець, за півтора десятка км од мого села рідного. Пригадую свій перший приїзд до фермера. Вірніше б сказати, приїжд.

Тоді, поклавшись на пам'ять, вже за своїм селом я зрозумів, що в телефонному номері щось наплетав. «Ваш абонент поза зоною досяжності», - відповідала на мої сигнали «візаві»-мобілка. (Значно пізніше з'ясувалося, що комбінацію номера я набирив правильно, тільки замість «050» чомусь заиклився на іншому мобільному оператору.

Що ж, так мені і треба: доведеться «взяти ноги в руки» і прошикувати через два села до третього кілометрів дванадцять або ж ловити «на стоп» попутника.

Утім, невдовзі з'ясувалося, що це взагалі марна затія. «Трійця» сіл сховалась у вибалках, обабіч жвавих магістралей, і єдиний, хто мені трапився на шляху – довговухий русак, проскочивши переді мною через вибоїсту кам'янку повоєнного зразка.

Ранок виравав сонячним серпанком на видноколі – моя хода була жвавою і необтяжливою. І тут я почув позаду якийсь гуркіт, озирнувся: на мене неквапливо насувався музейний «Москвич» - найпотужніше ще в часи великого і непомітного Союзу сільське авто (по-народному «Мицубіч»). Їхав так, що, здавалось, у ньому везуть повну бочку меду. А мені і не хотілося зупиняти це транспортне диво - так гарно та любо було довкола.

Поважна неквапливість «Москвича» вельми тишила, аж до сліз. За кермом сидів величезний, на тісалона, бриль – збоку через скло ледь роздівів його сивочолого власника – невеличкої статури чоловіка глибоких літ. Поруч на пасажирському місці, так же незворуш-

но, як і водії, сиділа худорлява і зовсім крихітна бабуся – у барвистій, як петриківський розпис, хустці. Видно з базару – подумалось.

Раптом за кільканадцять метрів «Москвич» голосно просигналив і додав газу. Не знаю, що то було: чи вітання, чи якесь вибачення, чи просто розвага стариків, котрі перебували у доброму гуморі. Авто звернуло у вуличку край села, що вже виднілося переді мною.

Здається, на мить повернувся в якусь іншу епоху – роки спокійного розважливого життя-буття.

Незабаром я вже звертав на битву ґрунтівку. Перед зором відкрилися рідні до щему краєвиди дитинства: яром спускалися дубки-берестки, куці шипшини. Де-не-де з-поміж розкинутої зелені пробивалися позолота і багрянець. Щедре поліття було надворі. Найчарівніше, що може бути у природі: вже не літо, але ще й не осінь. У ніздрі наче аж вдарив до щему знайомий запах свіжонамолочної нишениці, який просто навіки вніздився в пам'ять, відтоді, як на жнивах хлопчаком розгортав зерно у кузові ГАЗ-53. Хотілось не йти, а летіти.

Біля вагончика, що служував фермеру за офіс, пахло осінніми яблуками. Сам Чижико зустрів мене у молодому садку, який висадив на одному гектарові біля «адмінбудівлі-офісу». Потім, розповідаючи про свої плани похвалився, що в селі є столітня добротна будівля ще столітніх часів і він має намір її осучаснити.

А телефонував мені Володимир Чижико. щоб повадомити: до Дніпра на конкурс юних аматорів сцени ідуть і діти зі Скибівщини і просив підтримати їх добрим словом.

Творчий оберіг фермера

У крихітному полтавському селі Скибівщина жителів менше ста. Але тутешньому сільському клубу можуть позаздрити навіть у деяких райцентрах України

Микола ШАРІЙ

Веселка на «Планеті Альфреда Нобеля»

Жовтневий ранок перед парадним входом Дніпровського університету економіки і права виравав усіма барвами, наче веселка, та віддзеркалюється у золотавій кулі величної скульптурної композиції «Планета Альфреда Нобеля» - науковця-винахідника світової величини, ім'я якого носить цей ультрасучасний виш.

Але довкруг - ні душі. Тільки за дверима палацу студентів чується гамір та стоголосся; переступаєш через поріг, і просторе фойє аж мерехтить строкатими костюмами пульсуючих групок дітей – зовсім ще малечі та таких, що доганяють чи й переганяють зростом дорослих.

А тим часом, концертна зала наповнюється мажорними нотками танцювальної мелодії... Інтуїція веде мене у правильному напрямку. Увага відразу ж зупиняється на одному з рядів, де у рівну стрічку сидять об'єднано одного дівчата та хлопці у вишиванках. Я кивком та усміхом вітаюся з двома жіночками, що «на чолі» цього ряду, а собі думаю: «Серце підказує, що це земляки».

Танцювальний ансамбль «Веселка» приїхав до Дніпра на представницький фестиваль хореографічного та вокального мистецтва «Зірки XXI століття» саме з рідної мені Полтавщини, ба, навіть більше – з тих місць, де пройшли і мої «золоті роки» дитинства. А тепер юні полтавці скромно припинили у перших рядах, чекаючи на два своїх виступи в середині та наприкінці танцювальної програми. Фестиваль-конкурс, що проходить у місті на Дніпрі вже багато років поспіль, цього разу зібрав більше тридцяти дитячих хореографічних колективів молодшої та старшої вікових груп із центральних та південних областей України. «Веселка» представляє Скибівщинський сільський клуб – осередок культури, а за великим рахунком - творчості та мистецтва, причому у крихітному селі, що колись взагалі вважалося неперспективним. А серед «конкурентів» полтавської «Веселки» ансамблі з міст-гігантів, таких , як Одеса, Дніпро, Кривий Ріг...

Утім, хореограф Світлана Борблик та адміністратор сільського клубу Валентина Кравченко, записуючи виступи на відео власних «цифровиків», часто гаряче апло-

дують тим «конкурентам», адже не можуть не натішитися талановитості дітей, бо й самі левову частку свого часу, власне, свого життя проводять у колі невгамовного підрастаючого покоління.

...«Веселка» відтанцює майстерно – від душі, особливо зворушливо похитуються важкі пшеничні колоски у руках дівчаток, наче символізуючи їхній ріднокрай, де так щедро врожаються ниви, де за золотавими полтавськими пагорбами ховається усмінене сонце...

І журі, що пильно та зацікавлено спостерігає за цими виступами, по праву присуджує «Веселці» друге місце серед дитячих фольклорно-танцювальних колективів старшої вікової групи.

...Грайливою зграйкою вилітає «Веселка» на парадний двір університету й огортає своєю сяючою радістю «Планету Альфреда Нобеля»...

Мелодії сонячних вікон

Після опівдня сонце ховається у напівпрозорому серпанку, світить дещо кволо, але ще гріє, бо тільки ж минула перша половина осені. Наше авто по згірку спускається до Скибівщини, вважай, до основної та найдовшої вулиці цього невеличкого села, де набереться з кількох десятків дворів. Ліворуч прошикує вантажівка з горою капусти у кузові і загальмовує за сотню метрів побіля овочесховища, схоже, недавно збудованого, бо ще виблискує на м'явому сонці свіжим металевим профілем.

Мій погляд просто прикипає до довгої будівлі під темно-червоною металочерепицею: ба, який вишуканий цегляний стиль! Дореволюційно-класичний, що і нині набуває популярності. Думки переносять мене на три з половиною роки назад. На це ж місце.

Тоді на зламі зими і весни ми стояли тут з фермером Володимиром Чижиком, і він розповідав про свої плани повністю реконструювати столітню будівлю (додаючи - столипінських часів), що ще міцно стояла на своїх підмурках (згодом, щоправда, з'ясувалося - це не зовсім так, і після спроби перекрити дах цегляну кладку довелося вручну розбирати (!) та потім вже складати по-новому за старою технологією із застосуванням найсучасніших будматеріалів). Намір у фермера був досить непростим - облаштувати у селі

сучасний клуб, так би мовити, центр дозвілля і творчості для дітей і дорослих, своїх земляків, у яких була тільки одна розвага-розда - телевізор. Першим кроком стало встановлення теплогенератора для «древньої» та холодної будівлі з підведенням газу (завбачливо було встановлено і котел для твердого палива).

Про цей сміливий план я коротко розповів у газеті, але моя замальовка була присвяченому дещо іншому - народним ансамблям «Надвечір'я» і «Чарівниця» - та напередодні свята 8 Березня називалася промовисто: «У пісні жіноча душа».

Скибівщина здавна мала славі пісенні традиції – тутешню хор-ланку добре знав полтавський люд, особливо у центральних районах області – Великобагачанському, Хорольському, Миргородському. А ось послідовниці співочої ланки мусили проводити свої репетиції поза селом, у селі сусідньому, бо власної творчої оселі не мали.

А тепер вона є. Та яка!

Я обходжу навколо відреставрованої будівлі з виглядом знаючого архітектора, а в очі влітають сонячні блискітки з чистих високих вікон. Їх, вікон, так багато!.. З фасаду і тильної частини нараховую до двадцяти. А за склом – ламбрекени, всередині все дуже вишукано - репетиційні кімнати з пюпітрами, довга концертна зала з м'якими кріслами, у правому кутку яскраво оформлені сцени благодіє чорне фортепіано... Нижче, у підвальному приміщенні прибудови спортивно-тренажерна зала. Більше все це схоже на міський центр дозвілля, спорту та мистецтв, але скромна вивіска «сільський клуб» відображає данину традиції з недалекої минулщини українського села: це місце зустрічі

людей за інтересами, споріднених душ...

Урочисто наш сільський заклад відкрився наприкінці 2012-го, - розповідає завідувачка клубу Любов Нечай, вона ж протягом багатьох років незмінний художній керівник жіночих ансамблів, а віднедавна – і заслужений працівник культури України. – Але передувало цьому, я би сказала, таке натхнення... Робота на об'єкті просто кипіла - значною мірою завдяки тандему наших натхненників. Адже село – їхня коліска...

Мова, звичайно ж, про Володимира Чижика, голову СФГ «Ґрунтознавець», та Івана Чижика, голову СФГ «Берест», - рідних братів, що вирости в Скибівщині та продовжувати селянську справу своїх батьків, дідів, попередніх поколінь на рідній землі. Те, що тут господарюють не заїжджі чужинці, а саме вони – вміло, по-сучасному - і роботу та хорошу зарплатню мають залежно від сезону від 100 до 130 жителів Скибівщини, довколишніх сіл Великобагачанського та Хорольського районів, неабияка їх заслуга. А відбудова, облаштування клубу такого зразка – це заслуга встократ більша.

Не можна бути успішним серед злиднів, - зазначає Володимир Чижико. – І коли цивілізація нестримно йде вперед, село не повинно тонути у безпросвітку.

Брати Чижики вклали у створення світлого осередку творчості, символічного оберегу села кілька мільйонів гривень, окрім того, що за рахунок спланих податків від господарської діяльності успішно реалізуються інші соціальні проекти на території шести сільрад, де вони орендують землю.

Як відомо, багато влучних

слів, метафор та епітетів скажуть менше про людину, ніж його вчинки та дії. Володимир Чижико здійснив свою давню мрію - звів добротний будинок на землі батьків для життя. Власного. Але передав частину його, перший поверх, для майбутнього - сільській громаді під дитячий садок. Значну участь взяв він і у відбудові середньої школи в сусідньому селі Кротівщина, яку дуже пошкодила пожежа.

- Я оптиміст, що сумнівається, - каже Володимир Чижико, але, випромінюючи все ж у собі внутрішню впевненість, додає: - Незважаючи на негаразди нашого життя, потрібно йти вперед, беручи все найкраще з минулого досвіду і відсікаючи все нехороше.

Сто разів мав рацію французький філософ Ален, коли сказав, що песимізм – це настрій, а оптимізм – це воля. Воля до щастя, як зазначив хтось із інших його колег.

За клопотанням братів Чижиків на базі Скибівщинського сільського клубу свою філію відкриває Великобагачанська музична школа, що носить ім'я кобзаря Федора Кушнерика та має високу репутацію в професійних колах музичної Полтавщини. А де ви ще бачили музичну школу в селі? Сама ідея такої філії зародилася саме в головах скибівщинських фермерів – ось вам і оптимізм у реальному вимірі!

До розмаю музичної творчості дорослих і дітей у селі залучені вправні професіонали. Заслужений працівник культури України Григорій Серьожкін веде вокальний дитячий зразковий колектив «Родинонька». Жіночий ансамбль «Надвечір'я» - бажаний гість святкових і творчо-мистецьких подій, переможець, дипломант конкурсів. Їх музичний керівник, зізнаюся, мій дядько – теж заслужений працівник культури України, лауреат національних музичних конкурсів Віктор Шарій. Грі на баяні він ще навчає сільських дітей у клубі та читає ази музики в дитсадку.

Усі добре запам'ятали ту подію, коли селяни та гості Скибівщини відзначали святковим концертом річницю присвоєння звання народного колективу «Надвечір'я», срадженомцю відомої на всю округу хор-ланки.

Барвистим жовтневим вечором село повнилось ніжними та веселими мелодіями, душевним співом, що долинали зі світлих вікон сільського клубу...

Полтавська область.

